

Lőrincz György
(1946, Kápolnásfalu) író,
Irodalmi Jelen prózadijas

Lőrincz György

A lista

1.

Fénytelen, zimankós nap volt. Már reggel ködös, zúzmarás, nedves idő köszöntött ránk, azt hittem, előbb-utóbb havazni kezd, de aztán a rongyos, cafatokban logó köd mégis kitartott estig, mindaddig, amíg beleveszett az egyre mélyülő sötétségbe. A Nemzeti Megmentési Front részéről telefonszolgálatos voltam a volt pártbizottság épületében, vagyis az egykori polgármestéri hivatalban, még pontosabban a valamikori vármegyeházán, néztem ki az ablakon a kis, néhány lucfenyővel és egy szocreál szökőkúttal díszített Főtérre, a későbbi Szabadság, ebben a pillanatban még Augustus 23. térre, s közben arra gondoltam, hogy mibe is keveredtem.

Alig két napja végezték ki a diktátort és a feleségét. Ez részben megnyugtató, de nem teljesen. Nyugtalan voltam, unalmamban az eseményeket latolgattam, s bár már visszafordíthatatlannak tűnt minden, a kezdeti, önfelelt lelkesedésemet hűtötte, hogy az ország egyes városaiban még szórványosan lövöldöztek. Ráadásul két román milicista halottja is volt a korábbi történéseknek a környéken (bár volt ugyanannyi magyar is), de ahogy a főhatalmat ismertük, tudtuk: a „forradalmi pillanat ellenére” előbb-utóbb felelősöket fognak keresni. Ezt nemcsak sejtettem, tudtam is. Ismertem a hatalom természetét, gondolkodását, éppen ezért úgy éreztem, rossz lóra tettem azaz, hogy itt vagyok, a dolgok tőlem, tőlünk függetlenül is más irányt vehetnek, a túlszervezett hatalom nagyon sok embert foglalkoztatott ahhoz, hogy ha majd lélegzethez jutnak, ne szerveződjének újra. Egyébként még itt, a városban is látszottak a forradalmi napok

nyomai. S bár a szétvert, felgyújtott kocsik már eltűntek az utcákról, a kiégett rendőrség épülete, mint hatalmas, fekete zászló, kormosan, füstösen, tető nélkül meredt az égre. A betört ablakokon ki-bejárt a szél, a kidöntött vaskerítés oszlopai, mint kihunyt, vigyázzban álló gyertyák emlékeztették az arra járókat a pár nappal korábbi történésekre. Hát igen, villant át a fejemben, és elmosolyodtam, most már az üresen álló épület előtt nem kell Sepsinek, az egykori birkózónak sem dühödten füttyentenie. Az volt a szokása – bár a nyolcvanas években többször is megverték miatta –, hogy ha kissé kapatosan, spiccesen elért a rendőrség épületéhez, hogy bosszantsa a rendőröket, és jelezze: nem fél, szájába tett ujjakkal mindig élesen kettőt-hármat füttyentett. A város a hiányzó rendőrök ellenére is élt, létezett. Viszont az is igaz, ha néha megfeledeztünk is róla, a város fölötti katonai egység láthatatlanul és észrevétlenül vigyázott ránk.

Az ablaknál állva, hátratett kézzel néztem ki az üresen tántorgó utcára, mintha láttam is volna valamit, hisz valójában már szürkült, világítottak az utcalámpák is, amelyeknek fényében, mint nyáron lepkék, bogarak, most didergő hópelyhek röpködtek. Ekkor azonban töprengésemet megzavarta, hogy a földszinten jó hangosan becsapódott a bejárati nagy tölgyfaajtó, s majd nemsokára kopogtattak az ajtón.

Z. érkezett. Civil emberként Z. volt a város nem hivatalos, de mindenki által elismert „hírszerzője”. A hírek kútfője! Egész nap hozta-vitte a híreket. Mindenről tudott, mindenről elsőnek értesült, mintha a háttérben valóban

egy titkos hálózatot működtetett volna. Közkedvelt volt, barátságos és barátkozó, de nem hiányzott belőle a jól álcázott, rejtőzködő intrika sem. Bejött, fontoskodva, sőt sokatmondóan, ahogy mindig is szokott, rám nézett, majd – ekkor már tudtam, hogy valami váratlan meglepetés készül – előrenyújtotta az eddig a háta mögött rejtegetett bal kezét, és letett elé egy, a széleken és a fedél bizonyos részein megégett, kormos, füstszagot árasztó, nagy, keménytáblájú, nyilvántartó füzetet.

– Ehhez mit szólsz?

Z. szerette túljátszani magát. Szeretett fontoskodni, ezért szándékosan nem nyúltam a füzet után.

– Miről van szó? – kérdeztem már-már unottan, kissé megjátszva magamat.

– Amiről beszéltünk – mondta sértődött-meglepetten. Majd számonkérően kopogtatni kezdte az asztalra tett füzetet: – Nem éppen te hiányoltad? Nem azt mondtad, hogy várod, hogy megjelenjenek a rendőrségről kikerült nyilvántartók? Panaszkodtál, hogy nem került elő egy se!

– Tehát?

– Hát, íme! Egy lista. Egyelőre egy. A sok közül. – Majd hozzáfűzte azt is: – És ne játszd meg magad!

Ekkor eszembe jutott, hogy valóban beszélünk a hiányzó listákról. Hogy telnek a napok, s nem került elő egy rongyos füzet sem. Egy beszerző ív se. Egy megégett besúgójelentés. Valami! Bármi!

Az emberek suttogtak, megállítottak az utcán:

– D.-re jó lesz vigyázni, Kapás úr! T.-re is! Fennhordta a taknyos orrát a kapcsolataival. A gazember!

Bizonyos személyekre rásütöttek, hol bizalmasan, hol gyűlölködve, mint akik titkot mondanak, hogy besúgó volt, persze a megfelelő jelzővel, amelyek közül a legilledelemesebb a „szar” volt, de bizonyosság nem volt eddig a szavak mögött.

– Túl sokan rázták a kerítést, s gyűjtögettek aznap ahhoz, hogy találjunk egyet is – mond-

tam akkor. Nem véletlenül égett le az épület.

– Csak éppen azt nem tudjuk, kik gyűjtögettek! – mondta Barkóczy, az egyik bizottsági tag. Ráadásul a kerítés s a kapu ép volt, amikor már lángolt az épület!

– Te láttad ezt? – kérdeztem. – Mert én később érkeztem.

– Igen. Akkor még tanácstalanul gyülekezett a nép, még nem vadult meg, amikor már füstöl- ni kezdett az emelet!

– Az emelet?

– Igen.

Ott volt az államvédelem.

– Akkor ez egyértelmű – válaszoltam.

Azon a beszélgetésen végül megállapodtunk abban, hogy nemcsak a besúgóknak, de az államvédelemnek, a rendőröknek is érdekükben állt eltüntetni az iratokat.

– Mert holnap is nap lesz – fűztem hozzá.

– Holnap is szükség lesz besúgókra!

– Meg kell jelentetni – törte meg a csendet Z.

– Hadd lássa a város! Mégpedig a lehetséges legelső újságban.

Ekkor már a kezembe vettem a füzetet, kinyitottam.

– Hagyd itt, éjszaka átnézem, holnap megbeszéljük – mondtam.

Z. elköszönt, elment. Letettem a füzetet az asztalra, az ablakhoz léptem újra. Nem akartam szembesülni a nevekkal. Félttem, hogy felismerem valakit, aki közel állt hozzám, s csak megnehezítem, megkeserítem az életemet. De nem tudtam nyugodni se. Kint bolyhos sötétség lepett el mindent, ekkor már szinte senki nem járt az utcán. Nem volt mit néznom. Nem-sokára visszamentem az asztalhoz, kezembe vettem a füzetet, megszagoltam, jó füstszagú volt, de nem tudtam kinyitni. Letettem újra.

2.

El kell mondanom, utáltam a besúgókat. Viszont ez így, ilyen egyszerűen kijelentve, nem fedti a valóságot. Sokkal összetettebb érzés volt, hogy ezt egy mondattal el lehessen intézni.

Inkább úgy fogalmaznék: azt a megveszekedett érzést, dühöt, félelmet és rettegést, amit mindig éreztem, ha valakiről elterjedt, hogy besúgó, nem lehet elmondani. Csak meg kellett látnom valakit egy-egy államvédelmi tiszttel beszélgetni, s többet nem tudtam az illőre ránézni. Annak ellenére sem, hogy később, az idősebb barátaim elmondták: akiket nem tudtak beszervezni – sokakat –, így járatták le. Ezekkel az utcai beszélgetésekkel lehetetlenítették el. Ha megállították az embert, nem mert elmenni, állt, szégyenkezett, nézte, hogy kik láthatják, rettegett. A szekus, aki tudta ezt, élvezte a helyzeti fölényét, nem engedte el. Kedélyeskedett, nevetett, mintha csak régi ismerősök volnának, barátok, akiknek sok fontos mondanivalójuk van egymás számára.

A legtöbb embert éppen ezért, hogy mások láthassák, a városi parkban állítottak meg. Vagy utcasarkokon, ahol mindig sokan voltak, s gyorsan híre kelt mindennek. A legtöbben épp azok közül kerültek ki, mondták az idősebbek, a tapasztaltak, akiket többnyire nem tudtak beszervezni. Ez akkoriban, még fiatalon, tapasztalatok híján, talán a dühtől és tudatlanságtól eszünkbe sem jutott. Ahogy csak később tudtuk meg azt is, hogy a valódi besúgókkal, akikkel „beszélgetni” akartak, a város különböző pontjain elrejtett, s erre a célra fenntartott találgatásokban beszélgettek. Viszont ekkor már tombolt a nincstelenség, s hogy jelezzék: a hatalom a helyén van, s tud mindenről, meg-megverték néhány hangadót. Persze olyant is, aki elsuttogott valamit valakinek, egyébként ártatlan volt. Ezek közül többen félelmükben öngyilkosok lettek.

Ekkor kezdtem tanulni a várost. Falun születtem, az eszmék nem kísértettek odahaza, s a tőlük való félelem sem. A középiskola elvégzése után nem jutottam be az egyetemre, rögtön elvittek katonának – ott nagykorúsítottak –, a feleségem szerint naiv voltam, és zöld, mint a hagymaszár. Viszont, mert mindenképpen bizonyítani akartam, hogy nem „odaaló va-

gyok”, ahol dolgozom – ekkor épp diszpécser voltam egy gyárban –, olcsón szellemeskedtem, magyaráztam a szocializmust, az aranykort, amíg Borbély bácsi, az üzemi párttitkár, akiben inkább egy nagyapa rejtőzött, mint egy jövőt építő kommunista, meg nem állított az üzem udvarán.

– Kapás elvtárs, hogy van? – kérdezte.

A munkába érkezésem előtt, reggel négytől közel három órát tejért álltam sorba:

– Nagyszerűen, Borbély elvtárs, aki nálamnál jobban van, hazudik!

– Örvendek, Kapás elvtárs – mondta a maga szelíd módján –, az jó, nagyon jó... Bár mindenki így lenne! Viszont – karolt belém – a gyárban azt beszélnek, „erről” sokat beszél. És másról is!

– Válaszolok, ha kérdeznak – mondtam elhalványulva, mert eszembe jutott, hogy Ceaușescu elvtárs tanait magyaráztam aznap reggel is. Ceaușescu elvtárs úgy-e sokat beszélt, nem mindenki számára volt világos, amit mondott, nekem épp akkor jelent meg az első könyvem, felértékelődtem az emberek szemében, hát úgy-e kérdeztek. Én meg feleltem.

– Csak azért szólok, mert már kétszer is érdeklődtek maga után – mondta.

Ezt már értettem. A gyomrom hullámozni is kezdett.

Borbély bácsi egy kicsit raccsolt, elnyelte a szavak végét, amikor beszélt, de amit mondott, világos volt, mint a nap.

A munkaidő végeztével elmentem egy ismerősömhöz, aki a mentorom volt, s elmondtam, hogy mi történt aznap.

Legnagyobb meglepetésemre, visszakérdezett: – Miért, te mit gondoltál?

Hogy önmagamon kívül mások számára is fontos vagyok, először ekkor tudtam meg.

3.

Amikor Z. elment, a feltörő kíváncsiságom ellenére nem nyúltam a füzet után. A lelkemben lévő ellenállás s a félelem túl erős és nagy volt ahhoz, hogy le tudjam győzni. Föl-alá kezdtem

járni az irodában, majd kezembe vettem a füzetet újra és újra, de nem tudtam kinyitni.

Hogy biztassam magam, eszembe villant, amikor életemben először mondta egy személyzetis, hogy „hívatnak”. Miként kaptam ’86-ban útlevelet, de azt is felidéztem magamban, hogy mivel fogadtak az alsó szomszédok, miután hazatértünk.

– Nem bírjuk tovább – mondta Vera suttogva egy héttel a hazaérkezésünk után –, miután elmentetek, egy éjszaka arra ébredtünk, hogy valakik járnak a lakásotokban.

Először nem fogtuk föl a szavak jelentését, aztán már majdnem, mégis:

– Mit mondasz? Te miről beszélsz?

– Hogyhogy járnak a lakásban? Hisz zárva hagytuk, hogy mentek be?

De eszembe villant rögtön az is, hogy Á., a barátom, akinek elmeséltem, hogy útlevelet kaptunk, s megyünk el, azt mondta, hogy mielőtt elmegyünk, szórjunk krétaport a bejárati ajtó mögé. Ráadásul a feleségem hozott is krétát az iskolából, de nevetségesnek tartottam.

– Ahogy szoktak – mondta Karcsi, a férje –: kipp, kopp, kipp, kopp.

– És ti ezt hallottátok? Még a cipőt se húzták le?

– Igen. Ketten-hárman is lehettek a lakásban, jól hallottuk!

– De hát miért nem nyitottatok ajtót, amikor mentek le a lépcsőházban, hogy lássátok, ki volt? Miért nem telefonáltatok a rendőrségre?!

– Azt mondd? – nézett rám Karcsi. – Bátor ember vagy te!

– Bátor, nem bátor, ki kellett volna nézzetek, hisz a barátaink vagytok, hogy vegyék észre magukat!

– Még a kukkantón sem mertünk kinézni, ledermedtünk – mondta erre Vera is –, az ágyból egy fél óra múlva sem tudtunk kikelni!

– Feküdtünk az ágyban, még lélegzeni sem mertünk, nehogy meghallják! – mondta Karcsi is.

Vera gyermekorvos volt, a legnaivabb nő, akit ismertem, Karcsi almérnök. Addig, ha va-

lamit suttogva mondtam a lakásban, hogy az „illetéktelenek” ne hallják, nevettek rajtam.

– Jól elintéztetek minket! – mondtam. – Legalább ne mondtátok volna meg...

– Elintézed te magadat – mondta Karcsi dühösen –, nem kell segítséged neked!

Ahogy átvillant mindez rajtam, már nem kellett biztatnom magamat. Az emlékek magukkal ragadtak, a düh s a fájdalom szétömlött bennem. A kezembe vettem a füzetet, kinyitottam.

4.

Nem tudom, mit vártam Z. túlradóan fontoskodó bejelentése után. Talán az államvédelem év végi jelentését? Névsorba szedve a város legfontosabb besúgóit?

A kezemben lévő füzet egy körzeti milicista nyilvántartási naplója volt. Lassan-lassan azonban, ahogy dühösen forgatni kezdtem a lapokat, kiderült más is. Ahogy elmélyedtem benne, rájöttem, nem csak a körzetben lévő „egységek”: vendéglők, cukrászdák, üzletek, a különböző szövetkezeti műhelyek névsorát tartalmazza, hanem a román nyelv árnyalt sugalmazásában a „bizalmi” emberek névsorát is. Akik – Z. szerint – csipegnek, csiripelnek. Tetszett mindkét szó. Már-már derűsen, könnyedén nézegettem a lapokat – bagatell dolognak tartottam az egész füzetet –, amikor föl-villantak képzeletemben a hajnali tejsorok. Láttam, ahogy a tejesüvegek sorjáznak felcímkezve az üzletek előtt. Láttam a személyekre leosztott öt tojást s havi tíz deka vaját. A csirkelábakat, csirkenyakakat, ahogyan magukra hagyottan, sápadtan búsulnak a pulton az exportra küldött melle húсок, felső- és alsócombok után. Hallottam az emberek dühös kommentjeit:

– Ne tessék egyszerre kiadni a negyed vajamat, Erzsike, nem tudom beosztani!

– Van-e még a diplomata kenyérük, Amálka?

Diplomata kenyérnek hívták a rendes kenyeret, mert olyan lapos volt, hogy belefért a diplomata táskába.

Fölvillant egy munkatársam képe, akiknek hajdan pékségük volt, s elmondta: az édesapja, ha a segéd véletlenül elsózta a kenyeret, kiállította őt az ajtóba, hogy bocsánatot kérjen az érkező vásárlóktól. – Ahogy az újabb sütés meglesz, mi magunk visszük haza – nyugtatta az érkezőket. Eszembe jutott, ahogy ugyanez az ember könyökölt, tülekedett később a hússorban, mert „bekövetkezett, hogy nem mi civilizáltuk magunkhoz a sok falusit, hanem épp ellenkezőleg, ők züllesztettek magukhoz miniket, régi városlakókat!” S mert eszébe juthatott, hogy nem „törzsökös”, hanem jövevény vagyok én is, hozzátette: – Már megbocsáss!

És így tovább, és így tovább. Ekkor már nem nevettem. Hát igen, ők voltak a rendszer tartóoszlopai – villant át rajtam. A pulzusra tett ujjak!

Most már egyre kíváncsibb lettem. S bár átvillant rajtam az is, hogy végül is ezekért az elszólásokért nem hallottam meghurcolni senkit, ezzel együtt mégiscsak jelentettek. Jelentettek félelemből, önvédelemből, a negyedévi prémiumért, a lakásért, színes tévéért, hűtőszekrényért, esetleg: csak. Önszorgalomból. Mert gyűlöltek valakit, és ártani akartak. Igaza van Z.-nek – gondoltam –, meg kell jelentetni rögtön a teljes névsort az újságban. Úgy, ahogy van. Hadd ismerje meg a város őket. A disznó szemeteket! Bár – hagytam egy kis rést – kérdés az is, mivel fogták be az illetőt? Elszólta magát valahol? Szidta a rendszert? Lopott, megszarolták? És persze az sem mindegy, hogy mit jelentett.

Néztem a neveket, már a füzet végéhez közeledtem, nem ismertem közülük senkit. És ekkor – utolsó előttiként – egy élelmiszerüzlet bizalmijaként egy ismerősnek tűnő nevet találtam. A névvel együtt képzeletemben megjelent egy arc is. Viszont meg kell mondanom azt is, nem voltam biztos a nő nevében. Csak a családnév tűnt fel, sajátos, ritka név volt, tőlünk a harmadik tömbházban laktak. Hogy megbizonyosodjam, elővettem a telefonkönyvet, meg-

néztem a megfelelő betűnél a neveket – felismertem a férje nevét.

Az egyik legszebb nő volt a negyedünkben. Be kell vallanom, sokszor megcsodáltam. Középmagas, szomorkás, barnapiros, madonnás arcú nő volt, ráadásul fénylő fekete hajú – hullámokban omlott a vállára –, csak az álla íve volt élesebb. Természetes szépség, nem festette magát.

A szépsége ellenére azonban feltűnt az arcát belengő, áttetsző, átszellemült szomorúság. Mintha délibáb lengett volna lakként az arca előtt. Sosem láttam nevetni. Feltűnt azonban más is. Ennek a nőnek karcsú termete, szépsége okán úgy kellett volna jönnie-mennie a világban, mintha lebegne, mintha rögtön el akarna repülni, fel a felhők, csillagok közé, ennek ellenére olyan volt a járása, mintha mázsás súlyt cipelne a hátán. Már-már attól féltem, egyszer megbotlik valamiben. Nem volt semmi fennhéjázó benne.

Bizonyára Önökkel is megtörtént már, hogy megláttak egy szép nőt, s rögtön jókedvre derültek. És ettől a találkozástól egész nap jókedvűek voltak. Vagy megláttak egy csúnya nőt, s feltették a kérdést: Mit keres ez a nő az én napomban? Miért rontja el az én napom örömét a csúnyságával? Valahányszor csak találkoztam vele, mindig ez jutott eszembe. De másképp. Valahogy így: hogyan mer egy ilyen szép nő ilyen sugárzó szomorúságot árasztani maga körül? Olyan feltűnően kihívót, ami nem illik az arcához? Egy szép nő legyen vidám, kama-toztassa a szépségét, sugározzon jókedvet maga körül, egyáltalán hogyan mer szomorú lenni?!

Egy nap meg is kérdeztem az egyik barátomat, aki ugyanabban a tömbházban lakott:

– Te láttad valaha nevetni? Miért van ez a szomorúság az arcán? Beteg? Rosszul élnek a férjével?

– Hogy Te miket tudsz kérdezni! – mondta a barátom nevetve. – Persze, hogy láttam. És jól élnek. A férje imádja, a tenyerében hordozza!

De két nappal később felhívott telefonon:
– Gondolkoztam rajta – mondta –, évek óta nem láttam nevetni!

Először föl sem fogtam, miről beszél, aztán igen.

– Nocsak – mondtam fölényesen –, a kérdés nem hagyott téged sem nyugodni.

– Megkérdeztél, nem? Én válaszoltam. Majd rájöttem, hogy nincs igazam.

És ekkor átvillant rajtam: talán ez lehet a magyarázat? Ezért megy úgy, mintha mázsás súly lenne a hátán? Mintha a világ nem is létezne körülötte.

Az órára néztem, megdöbbsentem. Tizenkét óra volt. Ideje lefeküdni – gondoltam.

5.

Ha szolgálatosok voltunk, az volt a szokásunk, hogy kihúztuk a fotel betétjét – kihúztam én is, lefeküdtem. De nem tudtam elaludni. Bármit csináltam, a nő arca küszört elő a sötétségből. A szomorúság az arcán még feltűnőbb lett, nézett rám, nézett, mintha csak azt kérdezné: Tudod a titkom, most mit akarsz tenni?

Azon az éjszakán végül nem aludtam. Legalább tízszer fölkeltem, elsétáltam az ablakig, néztem ki az éjszakába. Visszamentem, lefeküdtem. Egész éjszaka virrasztva töprengtem, arra gondoltam, hogy reggel megérkezik Z., választ kell majd adjak neki. És nem tévedtem. Reggel Z. érkezett elsőnek. Még le sem rázta a havat a kabátjáról, úgy tört rám:

– Na, mit szólsz? – kérdezte.

Nem néztem a szemébe.

– Ennyire havazik? – kérdeztem, s megfordulva kinéztem az ablakon.

Kint hó borította be az utcát, a szemközti házakat, a park fenyőit. Nem fordultam vissza, mintha csak a havazásról beszélnék, azt mondtam:

– Lépje be a hó, felejtjük el!

Z. először úgy tett, mintha nem értené, amit mondtam, aztán rám mordult:

– Te megbolondultál? – kérdezte. – Megbolondultál teljesen?

– Itt, egy körzetről van szó – fűztem hozzá magyarázatként –, és a városban nyolc körzet van!

Szünetet tartottam, hadd gondolkozzon el azon, amit mondtam, fontolja meg, de Z.-ben dolgozott az adrenalin.

– Na és? Mit akarsz mondani? – mondta dühösen.

– Hát nem érted? Bélyegezzük meg ezt a harminc embert, miközben a többiek élnek, lapulnak?!

Felcsattant.

– De legalább látni fogják, mi várhat rájuk – mondta. – Rettegjenek csak.

– Szó se lehet róla!

– De miért?

Kinéztem az ablakon, néztem a hóhullást, a hó borította háztetőket és utakat, s arra gondoltam, hogy ha megjelentetjük ezeket a nevet, végighullámszik újra az indulat s a gyűlölet a városban. Testvér testvért, szomszéd szomszédot, férj feleséget fog gyűlölni. A gyanakvás befészkezi magát a hétköznapiakba, és ott ragad örökre. Ekkor már tudtam, történjen bármi, de nem szabad engednem. Nem és nem! Azt a várost akartam látni, tudni, amelyet valaha öntudatlanul, s talán már első látásra megszerettem. Amely nyomorultságában, megalázottságában is bennem élt. Láttam a büszke templomokat, a macskaköves szűk utcákat s a küszködő lakóit is. Akiket századonként újra és újra megkínzott a történelem.

Ránéztem Z-re.

– Válaszolhatnám azt is, a város közérzetéért – mondtam. – Ébresszünk gyűlöletet épp most, amikor látszatra mindennek vége van?

– Igen.

– Jó – mondtam. – Mikor a többi körzet nyilvántartása is itt lesz, lehet róla szó. Addig nem.

És ahogy kiejtettem a szavakat, képzeletemben öntudatlanul rögtön feltűnt a nő arca.

Mosolygott.